

CHƯƠNG III: ĐOÀN VỆ SĨ TIÊN PHONG

Cháu đã bị tấn công bởi những tên Dementor (Giám Ngục -ND) và cháu có thể bị trục xuất khỏi Hogwarts. Cháu muốn biết chuyện gì đã xảy ra và khi nào thì cháu có thể thoát khỏi đây.

Harry chép lại những từ đó vào ba tấm da dê ngay khi nó về đến phòng ngủ. Nó để địa chỉ tấm đầu cho Sirius, tấm thứ nhì cho Ron và tấm thứ ba cho Hermione. Con cú của nó, Hedwig, đã đi sẵn; cái lồng của nó trống rỗng trên bàn. Harry đi tới đi lui trong phòng đợi con cú trở về, đầu nó giật thịch, óc nó quá dần vật nên không sao ngủ được dù cho mắt nó đã cay xè và nhức nhối vì mệt mỏi. Lưng nó mỏi nhừ khi phải đỡ Dudley về nhà, và hai cục u của nó chỗ cánh cửa sổ và nắm đấm của Dudley nện vào đang đau nhói. Nó đi đi lại lại, lại trở nên giận dữ và thất vọng, nghiêng rặng và siết nắm đấm lại, ném những cái nhìn giận dữ vào bầu trời vắng lặng lấp lánh ánh sao mỗi khi nó đi ngang cửa sổ. Những tên Giám Ngục được sai tới để hạ nó, bà Figg và Mundungus Fletcher bí mật bám đuôi nó, rồi việc bị đình chỉ học tập tại Hogwarts và phiên tòa tại Bộ Phép Thuật – và rồi vẫn không có ai chịu nói với nó rằng chuyện gì đang xảy ra.

Và cái gì, cái gì được nói trong cái thư Sấm kia? Giọng của ai đã vắng lại đầy ghê rợn và hăm dọa xuyên suốt căn bếp?

Vì sao mà nó vẫn bị kẹt lại đây mà chẳng biết được tin tức gì? Vì sao mà mọi người đều coi nó nhưng một đứa trẻ bú rống bình? Đừng dùng đến bất kỳ phép thuật, ở yên trong nhà...

Nó sút vào valy đựng hành lý đi học của nó khi nó đi ngang qua, nhưng cơn giận dữ của nó càng dịu thì lại nó lại càng cảm thấy tệ hại hơn nhiều, khi mà bây giờ nó có thêm những vết thương bén nhọn ở ngón chân để thêm vào những vết thương ở phần còn lại của cơ thể nó.

Ngay khi nó vừa khập khiễng đi qua cửa sổ, Hedwig sà vào như một bóng ma nhỏ, cánh nó phát ra những tiếng xào xạt.

“Đúng lúc đấy!” Harry la lên khi con cú hạ xuống đỉnh cái chuồng của nó. “Mày có thể hạ xuống đây, tao có việc cho mày đây.”

Đôi mắt hổ phách to tròn của Hedwig trên cái xác con ếch được ngậm chặt ngay mỏ nó nhìn chăm chăm Harry dò hỏi.

“Đến đây nào,” Harry nói, nhặt ba cuộn da dê nhỏ lên cùng một cuộn dây da nhỏ và buộc vào cái chân đầy vấy của con cú. “Mang những thứ này thẳng đến cha Sirius, Ron và Herminone, và đừng có mà có trở về đây mà không có những phản hồi chi tiết đấy nhé. Cứ mỗ họ cho đến khi họ phải viết những bức thư trả lời dài thòng để mày mang về. Hiểu không?”

Hedwig phát ra một tiếng kêu ghen ghen, mỏ nó vẫn đầy ếch.

“Nào, đi đi” Harry nói.

Con cú nhẹ nhàng cất cánh. Ngay khi nó đi, Harry phóng lên giường mà chẳng kịp cởi đồ và nhìn lên khoảng trần tối đen. Thêm vào mọi cảm giác đau khổ khác, bây giờ nó lại cảm thấy tội lỗi khi nó tỏ ra quá cộc cằn với Hedwig; con cú là người bạn duy nhất mà nó có được tại căn nhà số bốn đường Privet. Nhưng nó sẽ cho con cú biết điều đó khi nó trở về với những câu trả lời Sirius, Ron và Herminone.

Họ chắc là phải viết phản hồi nhanh chóng; họ không thể nào lờ đi chuyện bọn Giám ngục đã tấn công nó. Nó có thể thức dậy vào ngày mai với ba bức thư dày cộm đầy những lời an ủi chứa chan và những kế hoạch để nó trốn ngay tới The Burrow (Trang trại hang Sóc - HĐ). Và với ý nghĩ dễ chịu đó, giấc ngủ đã phủ lên nó, xua đi những ý nghĩ khác.

Nhưng sáng hôm sau Hedwig không trở về. Suốt ngày Harry ở trong phòng, chỉ ra ngoài để vào phòng tắm. Ba lần trong ngày dì Petunia đưa thức ăn vào phòng qua cái lỗ chó mà dựng Vernon đã làm ba mùa hè trước. Mỗi lần nghe tiếng dì lại gần là Harry lại cố hỏi về cái lá thư Sấm, nhưng nó có thể hỏi cái nắm đấm cửa để có cùng câu trả lời cho những câu hỏi của nó. Mặt khác, nhà Dursley tránh xa khỏi phòng ngủ của nó. Harry không thể thấy là họ phải bắt buộc tỏ ra hoà hoãn với nó, một cuộc cãi nhau khác sẽ không mang đến lợi lộc gì ngoài việc nó sẽ phát điên lên là thực hiện phép thuật phi pháp khác.

Mọi việc diễn ra như vật suốt ba ngày rỗng. Harry đã chuyển sang một trạng thái thừa năng lượng khiến nó không thể nào tập trung vào bất cứ chuyện gì, nó cứ suốt ngày đi đi lại lại trong phòng ngủ, phát cáu với tất cả mọi thứ đã đưa nó vào cái mớ bòng bong này; và với một trạng thái bất an như vậy, nó nằm trên giường khoảng một giờ, nhìn trừng trừng vào khoảng không, dần vật trong sợ hãi với ý nghĩa về phiên tòa của Bộ.

Nếu họ kết án nó thì sao? Nếu nó bị trục xuất và cây đuă thần của nó bị bẻ đôi thì sao? Rồi nó sẽ làm gì, nó sẽ đi đâu? Nó không thể trở về sống suốt ngày với nhà Dursley, khi mà nó đã biết đến một thế giới khác, thế giới mà nó thực sự thuộc vào. Có thể nó sẽ chuyển xuống nhà chú Sirius, như lời đề nghị của chú Sirius vào năm ngoái, trước khi chú ấy bị buộc phải rời khỏi Bộ? Có thể Harry sẽ được cho phép sống ở đấy, vì nó vẫn còn thiếu niên? Hoặc là chú ấy sẽ quyết định nơi nó sẽ đến tiếp theo? Sự vi phạm Bộ Luật Bí Mật Quốc Tế của nó liệu có nghiêm trọng đến mức tống nó vào một căn ngục ở Azkaban hay không? Khi ý nghĩ này xảy đến, Harry lại bật dậy khỏi giường và bắt đầu đều đều dạo bước trong phòng. Đến cái đêm thứ tư sau khi con Hedwig khởi hành thì Harry đã bắt đầu trở nên không còn cảm xúc nữa, nhìn trừng trừng lên trần nhà, tâm tưởng kiệt quệ của nó chẳng còn phản ứng khi dựng nó đi vào phòng ngủ. Harry chậm chạp liếc nhìn ông. Dựng Vernon đang mặt bộ đồ trang trọng nhất và tỏ ra rất tự mãn.

“Chúng tao đi ra ngoài,” ông nói

“Xin lỗi?”

“Chúng tao – tức là, dì mày, Dudley và tao – đi ra ngoài.”

“Tốt thôi,” Harry chán nản nói, lại nhìn lên trần nhà.

“Mày không được rời khỏi phòng mày trong khi bọn tao ra ngoài.”

“OK.”

“Mày không được đụng đến tivi, máy hát hoặc bất kỳ vật gì của chúng tao.”

“Được.”

“Mày không được ăn cắp thức ăn trong tủ lạnh.”

“OK.”

“Tao sẽ khoá cửa phòng mày.”

“Dượng cứ làm.”

Dượng Vernon nhìn chăm chăm Harry, rõ ràng là nghi ngờ trước việc thiếu vắng một cuộc tranh cãi, đoạn nhảy ra khỏi phòng và đóng sầm cửa lại. Harry nghe tiếng chìa khoá quay trong ổ khoá và tiếng bước chân của dượng Vernon nặng nề đi xuống cầu thang. Sau vài phút nó nghe thấy tiếng cửa xe dập lại, tiếng máy xe khởi động, và âm thanh không lẫn vào đâu được khi chiếc xe lướt ra từ chỗ đậu.

Harry chẳng có cảm giác đặc biệt gì về việc nhà Dursley rời đi. Chẳng có gì khác biệt với nó về việc họ có ở nhà hay không. Thậm chí nó còn không thể tập trung năng lượng để đứng dậy và mở đèn. Căn phòng trở nên tối tăm hơn nhiều khi mà nó nằm nghe những âm thanh của màn đêm vắng qua cửa sổ mà lúc nào nó cũng để mở, chờ đợi những khoảnh khắc thiêng liêng khi mà con Hedwig trở lại.

Ngôi nhà trống rỗng cột kẹt chung quanh nó. Những đường ống ùng ục. Harry nằm đó, ngơ ngẩn, không nghĩ ngợi, tê tái trong đau khổ.

Rồi, vắng rừ xa, nó nghe một tiếng động loảng xoảng dưới bếp.

Nó ngồi lên, tập trung nghe ngóng. Nhà Dursley chưa thể về được, còn sớm quá, và nếu vậy thì nó đã phải nghe tiếng xe của họ.

Vài giây im lặng trôi qua, rồi lại có tiếng động.

Ăn trộm, nó nghĩ, trượt ra khỏi giường – nhưng đến giây thứ hai thì nó nghĩ rằng bọn trộm thì phải cố sức giấu tiếng động đi, và bất kỳ ai đi trong bếp thì cũng không thể tạo ra những tiếng âm ỉ như vậy được.

Nó vồ lấy cây đuũa thần bên cạnh bàn và đứng đối mặt với cạnh cửa phòng ngủ, tập trung tinh thần lắng nghe. Khoảnh khắc tiếp theo, nó nhảy dựng lên khi cái ổ khoá phát ra một tiếng click lớn và cửa phòng nó mở tung ra.

Harry đứng sững như trời trồng, nhìn xuyên qua cánh cửa mở toang vào khoảng tối đen phía dưới, gióng tai lên để nghe những tiếng động tiếp theo, nhưng chẳng có gì cả. Nó ngần ngại một thoáng, rồi nhanh chóng và lặng lẽ đi ra khỏi phòng, tiến về đầu cầu thang.

Tim nó đập mạnh đến nỗi như muốn nhảy lên đến tận cổ họng. Có người đang đứng ở trong tiền sảnh tối om bên dưới, ánh đèn đường rọi bóng họ qua cánh cửa kính; họ có tám hoặc chín người, và cả đám họ, theo như những gì nó thấy, đều đang nhìn nó.

“Nhóc, hạ đuũa thần xuống đi, trước khi con lấy đi mắt của ai đó,” một giọng nói cầu nhàu vang lên.

Tim Harry nhảy loạn lên không sao điều khiển được. Nó biết giọng nói này, nhưng nó không hạ đầu xuống.

“Giáo sư Moody?” nó nói, không tin tưởng.

“Ta không biết nhiều về cái tiếng “Giáo sư” ấy,” vẫn cái giọng cầu nhàu, “ta chưa được dạy nhiều lắm, phải không? Xuống đây, bọn ta muốn nhìn con tường tận.”

Harry hơi hạ đầu xuống như không rời nó ra ngay và cũng không chuyển động. Nó có căn cứ để nghi ngờ. Nó đã trải qua chín tháng trong tình cảnh mà nó nghĩ rằng nó là bạn của Moody Mắt Đen chỉ để phát hiện ra đó chẳng phải là Moody mà là một kẻ lừa đảo, hơn thế nữa, lại còn cố giết Harry trước khi bị lộ mặt nạ. Nhưng trước khi nó quyết định được là phải làm gì tiếp theo, một giọng nói thứ hai, khàn khàn, văng lên cầu thang.

“Không sao đâu, Harry. Bọn ta đến để mang con đi.”

Tim Harry rộn lên. Nó cũng biết giọng nói này mà, cho dù nó đã không được nghe nói cả năm rồi.

“Gi-giáo sư Lupin?” nó kêu lên, không tin tưởng lắm. “Phải thầy không ạ?”

“Vì sao cả bọn ta lại phải đứng trong bóng tối thế này?” một giọng nói thứ ba vang lên, lần này thì hoàn toàn xa lạ, một giọng phụ nữ. “Lumos”

Ánh sáng loé lên từ đầu đũa thần, chiếu sáng tiền sảnh với ánh sáng ma thuật. Harry loá mắt. Mọi người đang tụ tập dưới cầu thang, nhìn nó chăm chú, một số ngẩng cổ lên để nhìn rõ hơn.

Remus Lupin đứng gần nó nhất. Dù vẫn còn trẻ, Lupin nhìn có vẻ mệt mỏi và hơi ốm yếu; ông có vẻ có nhiều tóc bạc hơn so với lần cuối Harry chào tạm biệt ông, cái áo choàng của ông rách rưới và sờn hơn bao giờ. Tuy nhiên, ông vẫn mỉm cười thân ái với Harry, người đang cố cười lại dù vẫn còn đang shock.

“Ohh, nó giống y như tôi đã nghĩ,” người nữ phù thủy đang giơ cao cây đũa thần nói. Cô có vẻ là người trẻ nhất ở đây, cô có một khuôn mặt tái hình trái tim, đôi mắt long lanh, và một mái tóc xù có màu violet. “Wotcher, Harry!”

“Vâng, tôi biết anh muốn nói gì, Remus,” một phù thủy đầu hói vận đồ đen đứng ở góc xa nhất nói – ông ta có một giọng nói sâu, chậm rãi và một cái khuyên vàng trên tai. “Nó giống y James.”

“Ngoại trừ đôi mắt,” một giọng nói the thé cất lên từ một phù thủy tóc bạch kim ở phía sau “Đôi mắt của Lily.”

Moody Mắt Đen, người có mái tóc bạc dài rối và một phần lớn mũi bị sút đi, đang liếc Harry đầy nghi ngờ qua cặp mắt lệch cỡ của ông. Một mắt nhỏ, đen và sáng, còn mắt kia thì to, tròn và chớp xanh – đó là con mắt phép có thể nhìn xuyên qua những bức tường, cửa và sau gáy của chính Moody.

“Anh có chắc là chính nó không, Lupin?” ông kêu lên. “Nếu chúng ta mang đến vài tên Tử thần Thực Tử để đóng giả nó thì sự canh phòng sẽ rất tuyệt. Chúng ta nên hỏi nó vài điều mà chỉ có Potter thật mới biết. Trừ phi là có ai mang theo Veritaserum?”

“Harry, Thần Hộ Mệnh của con là con gì?” Lupin hỏi.

“Một con hươu” Harry căng thẳng trả lời.

“Nó đấy, Mất Điên,” Lupin nói.

Ý thức rõ rằng mọi người vẫn đang nhìn mình chăm chăm, Harry tuột xuống cầu thang, nhét cây đuă thần vào túi sau chiếc quần jean.

“Đừng nhét cây đuă thần vào đó, cậu bé!” Moody gầm lên. “nó bốc lửa rồi sao? Nhiều tay phù thủy cự phách hơn con đã bị mất mộng rồi đó, con biết không!”

“Thế ông đã biết ai bị mất mộng nào?” người phụ nữ tóc violet hỏi Mất Điên với vẻ thú vị.

“

“Đừng có quan tâm, chỉ cần nhớ giữ cây đuă thần khỏi cái túi quần sau!” Mất Điên gầm gừ. “Kiến thức sơ đẳng về an toàn – đuă thần, không ai chịu quan tâm đến nó cả!” Ông nhảy về phía bếp. “thế đấy,” ông cúi kính thêm vào, khi người phụ nữ đảo mắt nhìn lên trần nhà.

Lupin rút cây đuă thần của ông ra và vẫy Harry.

“Con khoẻ không?” ông hỏi, nhìn sát Harry.

“Kh-khoẻ”

Harry khó mà tin rằng đây là sự thật. Bốn tuần chẳng có gì, dù là một chỉ dẫn nhỏ nhất về một kế hoạch đưa nó khỏi đường Privet, rồi thành linh cả một đám phù thủy đứng rõ-rành-rành trong nhà như thể mọi chuyện đã được sắp xếp từ lâu. Nó nhìn những người đứng chung quanh Lupin; họ vẫn đứng ngấu ngiến nhìn nó. Nó cảm thấy rất rõ rằng nó đã không chải đầu suốt bốn ngày nay.

“Con – mọi người đã gặp may khi nhà Dudley đã ra ngoài...” nó lắp bắp.

“May mắn, ha!” người phụ nữ tóc violet nói. “Chính ta là người đã dụ họ ra khỏi nhà. Gửi một lá thư bằng bưu điện của dân Muggle nói với họ rằng họ đã được vào lọt vòng chung kết Cuộc Thi Giữ Cho Bãi Cỏ Ngoại Ô Sạch Đẹp Toàn Nước Anh. Họ liền vội vã đi lãnh giải ngay... hoặc họ nghĩ là họ đang làm thế.”

Harry nhanh chóng tưởng ra khuôn mặt của dượng Vernon khi ông biết rằng chả có Cuộc Thi Giữ Cho Bãi Cỏ Ngoại Ô Sạch Đẹp Toàn Nước Anh nào cả.

“Chúng ta sẽ đi phải không?” nó hỏi. “Đi sớm chứ?”

“Gần như là tức thời,” Lupin nói “chúng ta chỉ đợi cho mọi thứ rõ ràng.”

“Chúng ta đi đâu? The Burrow?” Harry khấp khởi hỏi.

“Không phải đi The Burrow, không” Lupin nói, dẫn Harry vào bếp; mớ phù thủy kia đi theo, tất cả cặp mắt vẫn tò mò nhìn Harry. “Mạo hiểm quá. Chúng ta đặt tổng hành dinh ở một nơi không thể phát hiện ra. Nó hơi mất thời gian...”

Moody Mắt Đen bây giờ đã ngồi tại cái bàn trong bếp và nốc cái thứ rượu trong cái bình ông đeo bên hông, con mắt phép của ông xoay tròn mọi hướng, nhìn kỹ mọi dụng cụ làm bếp của nhà Dursley.

“Đây là Alastor Moody, Harry,” Lupin tiếp tục, chỉ về phía Moody.

“Vâng, con biết rồi,” Harry nói một cách không thoải mái lắm. Thật là lạ khi giới thiệu nó với một người mà nó nghĩ rằng đã biết cả năm rồi.

“Và đây là Nymphadora –”

“Đừng gọi tôi là Nymphadora, Remus,” người nữ phù thủy trẻ nói một cái rùng mình “Tonks thôi.”

“Nymphadora Tonks, người muốn mọi người chỉ biết họ của mình” Lupin kết thúc.

“Anh cũng sẽ vậy nếu như anh lừa một người mẹ đã gọi anh là Nymphadora,” Tonks lầm bầm.

“Và đây là Kingsley Shacklebolt.” Ông chỉ một người phù thủy cao vạm vỡ đen đang cúi chào, “Elphias Doge.” Người phụ thủy có giọng khò khè gật đầu. “Dedalus Diggle-”

“Chúng tôi đã gặp nhau trước đây,” Diggle kêu lên the thé, đánh rơi cái mũ vành màu violet.

“Emmeline Vance.” Một phù thủy dáng điệu oai vệ với một cái khăn choàng xanh rực quấn quanh đầu,

“Sturgis Podmore,” Một phù thủy cầm bành với một mái tóc quấn màu rơm.

“Và Hestia Jones” Một nữ phù thủy má hồng tóc đen khẽ nhún người gần cái lò nướng bánh.

Harry cúi đầu một cách khốn khổ với mỗi người trong bọn họ khi họ được giới thiệu. Nó ước sao họ nhìn vào một cái gì khác hơn là nhìn về phía nó; nó giống như là linh linh được dẫn ra sân khấu. Nó tự hỏi vì sao mà nhiều người bọn họ có mặt ở đây thế.

“Một số lượng đáng ngạc nhiên những người tình nguyện đến với con,” Lupin nói, như thể ông đọc được suy nghĩ của Harry; khoé miệng ông khẽ giật nhẹ.

“Đúng vậy, ừ, càng đông càng tốt” Moody cay độc nói. “Chúng ta là đội bảo vệ của con, Potter.”

“Chúng ta chỉ đợi có dấu hiệu báo cho chúng ta biết rằng đã an toàn để khởi hành,” Lupin nói, liếc nhìn cửa sổ nhà bếp. “Chúng ta còn khoảng mười lăm phút nữa.”

“Phải sạch sẽ, không có họ, những người Muggle?” nữ phù thủy được gọi là Tonks nói, cô đang liếc quanh bếp với sự thích thú. “Cha tôi sinh ra giữa người Muggle và ông ấy là một slob già. Tôi nghĩ rằng nó sẽ khác nếu ông sinh ra giữa các phù thủy?”

“Ờ, phải,” Harry nói “Nhìn này –“ nó quay sang Lupin, “chuyện gì đã xảy ra, con chưa được nghe ai nói gì cả, thế Vol-“

Những phù thủy nam nữ phát ra những tiếng huýt gió kinh hãi; Dedalus Diggle lại đánh rơi cái mũ và Moody gầm gừ, “Câm miệng!”

“Sao?” Harry nói.

“Chúng ta không thảo luận gì ở đây cả, quá mạo hiểm,” Moody nói, hướng con mắt thường sang Harry. Con mắt phép của ông vẫn tập trung lên trần nhà. “Mẹ kiếp,” ông thêm vào với vẻ giận dữ, đặt một tay lên con mắt phép “vẫn còn kẹt – kể từ khi cái đồ cặn bã này mang nó.”

Và với một một tiếng động lép nhép như tiếng ống bơm nước kéo ra khỏi bể rửa bát, ông móc con mắt ra.

“Mắt Diên, ông biết rằng nhìn nó ghê thế nào không?” Tonks nói lịch thiệp.

“Mang cho ta một cốc nước, Harry.” Moody yêu cầu,

Harry băng ngang cái chỗ rửa bát, lấy một cốc sạch và đổ đầy nước từ bể, vẫn chăm chú quan sát cái băng phù thủy ấy. Họ vẫn khơi khơi nhìn nó trùng trùng làm nó rất khó chịu.

“Cám ơn” Moody nói khi Harry đưa ông cốc nước. Ông bỏ con mắt phép vào nước, nhưng nó lên xuống, con mắt quay vòng vòng, lần lượt nhìn tất cả mọi người. “Ta muốn khắp ba trăm sáu mươi độ đều phải được thấy rõ trong suốt cuộc hành trình này.”

“Thế chúng ta đi như thế nào – chúng ta đi đâu?” Harry hỏi.

“Bằng chổi,” Lupin nói, “Chỉ có cách đó thôi. Con còn nhỏ quá, không Độn thổ được, họ canh giữ mạng Floo dữ lắm, và cả mạng sống của bọn ta còn chưa đủ để trả giá để cho việc đặt một Portkey bất hợp pháp.”

“Remus nói là cậu bay giỏi lắm,” Kingsley Shacklebolt nói bằng cái giọng trầm trầm của mình.

“Nó bay tuyệt hảo,” Lupin nói, liếc đồng hồ, “Dù sao thì con cũng nên đi và chuẩn bị hành lý đi, Harry, chúng ta phải sẵn sàng khi đến giờ.”

“Để chị đi giúp em,” Tonks hào hứng nói.

Cô đi theo Harry trở vào tiền sảnh và leo lên cầu thang, nhìn quanh với vẻ tò mò và hào hứng.

“Nơi này vui nhỉ,” cô ta nói. “Nó quá sạch sẽ, em hiểu chị nói gì không? Không được tự nhiên. Ừ, thế thì tốt hơn,” cô ta nói khi họ đi vào phòng ngủ của Harry và nó bật đèn lên.

Phòng của Harry hẳn nhiên là lộn xộn hơn nhiều so với phần còn lại của ngôi nhà. Bị giam hãm suốt bốn ngày trong một tâm trạng tồi tệ, Harry không buồn quan tâm đến việc chăm lo cho chính nó. Phần lớn các cuốn sách của nó vung vãi trên sàn nhà khi nó cố giải khuây cho mình với từng cuốn một và vừa bừa chúng sang một bên; cái lồng của Hedwig cần phải lau rửa lại, nó đã bốc mùi; vali của nó mở toang ra, để lộ một mớ lộn xộn quần áo Muggle với áo choàng phù thủy nằm vung ra sàn chung quanh nó.

Harry bắt đầu nhặt sách vớ lên và vội vàng ném nó vào vali. Tonks ngừng lại bên cái tủ quần áo của Harry để nhìn ngắm chăm chú bóng của cô trong gương đằng sau cánh cửa tủ.

“Em biết không, chị không nghĩ là màu violet là hợp nhất với màu tóc của chị,” cô ta trầm ngâm nói, kéo một lọn tóc xù của mình xuống. “Em có nghĩ là chị nhìn có vẻ hơi ốm không?”

“Ờ – “ Harry nói, nhìn cô ta qua cuốn Những Đội Quidditch của Anh và Ái Nhĩ Lan.

“Đúng rồi, thế đấy,” Tonks nói một cách kiên quyết. Cô nhướn mắt lên với một vẻ căng thẳng như thể đang cố nhớ một cái gì đó. Một giây sau, tóc cô ta ngã sang màu hồng của kẹo cao su.

“Chị đang làm gì thế?” Harry vừa nói vừa ngáp khi cô nàng lại mở mắt ra.

“Chị là một Metamorphmagus,” cô ta nói, nhìn lại bóng mình trong gương và xoay đầu để có thể thấy được mái tóc của mình từ mọi hướng. “Tức là chị có thể thay đổi hình dạng của mình theo ý muốn,” cô ta nói khi thấy vẻ ngơ ngác của Harry hiện rõ trong gương đằng sau cô. “Bẩm sinh đã thế. Chị đã đạt điểm cao nhất về môn Ẩn Náu và Cải Trang trong lớp huấn luyện Thần Sáng mà chẳng cần học hành gì hết, tuyệt không?”

“Chị là một Thần-Sáng?” Harry nói, ngưỡng mộ. Trở thành một Phù-Thuỷ-Bắt-Tà là nghề nghiệp duy nhất mà nó quan tâm tới sau khi tốt nghiệp Hogwarts.

“Ừ,” Tonks nói, đầy kiêu hãnh. “Kingsley cũng thế, nhưng anh ta giỏi hơn chị. Chị chỉ mới vượt qua vòng sơ tuyển một năm trước. Suýt nữa thì trượt môn Lén Lút và Tìm Dấu Vết. Chị vụng về lắm, em có nghe thấy tiếng chị làm bể cái đĩa khi bọn chị xuống thang không?”

“Mình có thể học để trở thành một Metamorphmaguss không chị?” Harry hỏi cô ta, nó đứng thẳng lên, quên phứt đi chuyện thu dọn hành lý.

Tonks cười khúc khích.

“Chị cá là em không muốn dấu vết sẹo của mình đi đâu, ờ?”

Vết sẹo trên trán của Harry đã lọt vào mắt cô ta.

“Không, em không muốn,” Harry lầm bầm, quay đi. Nó không thích người ta nhìn vào vết sẹo của nó.

“Ừ, em sẽ phải học cực lắm đó, chị e là thế,” Tonks nói, “Metamorphmagi rất hiếm gặp, nó là bẩm sinh chứ không phải được tạo thành. Phần lớn phù thủy cần phải dùng đến đũa thần, hoặc linh đơn để biến đổi hình dạng của họ. Nhưng mà chúng ta phải làm việc thôi, Harry, phải dọn hành lý đi.” Cô ta nói với vẻ có lỗi, nhìn cái đồng hồ bện trên nền nhà.

“Ờ – vâng,” Harry nói, vội lấy mấy quyển sách.

“Đừng có khờ thế chứ, làm như thế này nhanh hơn nè, nếu mà chị – thu dọn!” Tonks la lên, vẩy đũa thần đầy lá lứt trên nền nhà.

Sách vở, quần áo, kính viễn vọng và những cái đĩa cân vung bay lên không khí và cuống cuồng đổ xô vào valy.

“Không được ngăn nắp lắm,” Tonks nói, bước đến bên valy và nhìn cái đồng hồ lớn bên trong. “Mẹ chị sở trường trong việc sắp xếp cái đám này một cách ngăn nắp – bà ấy thậm chí còn làm cho mấy đôi vớ tự xếp lại nữa kìa – nhưng mà chẳng bao giờ chị nắm được bí quyết bà ấy làm – nó giống như một dạng vung đũa ấy –” cô vung cái đũa của mình một cách đầy hy vọng.

Một chiếc vớ của Harry khẽ lắc lư và nhảy lên đỉnh của cái đồng hồ lớn trong valy.

“À, thế đấy,” Tonks nói, đóng sầm nắp valy lại, “ dù sao thì cũng xong. Dù sao thì cũng khá sạch sẽ mà.” Cô chỉ cây đũa về phía cái lồng của Hedwig. “Scourgify.” Một đám lông rơi xuống và biến mất. “Ờ, thế tốt hơn – chị chẳng bao giờ nắm rõ được mấy câu thần chú nội trợ này. Thế nào – đủ mọi thứ chưa? Vạc? Chổi? Wow! – một cây Tia chớp.”

Mắt cô mở trừng ra nhìn thấy cây chổi nằm trong tay phải Harry. Nó là niềm tự hào và niềm hạnh phúc của nó, một món quà của chú Sirius, một cây chổi đạt chuẩn quốc tế.

“Và chị vẫn còn phải cưỡi cây Sao Chổi Hai Sáu Mười” Tonks nói, đầy ganh tỵ. “À há... cây đũa thần vẫn còn trong quần jean của em chứ? Hai bên hông còn y nguyên phải không? OK, đi nào. Locomotor trunk.”

Cái valy của Harry nhấc lên khoảng vài inches trong không khí. Giữ cây đũa thần trên tay như chiếc đũa nhạc trưởng, Tonks đưa cái valy bay xuyên qua phòng và bay ra khỏi cửa ngay trên đầu họ, tay trái cô cầm cái lồng của Hedwig. Harry theo cô đi xuống cầu thang, cầm theo cây chổi của nó.

Khi họ trở về bếp thì Moody đã lấp lại con mắt, nó quay vòng vòng rất nhanh sau khi đã được lau rửa sạch sẽ khiến Harry phát buồn nôn khi nhìn vào nó. Kingsley Shacklebolt và Sturgis Podmore đã sắp xếp cái lò vi sóng, còn Hestia Jones đang cười vào cái đồ gọt vỏ cà chua khi nó lọt vào tay cô lúc cô đang kiểm tra cái chạn. Lupin đang niêm lại bức thư gửi cho nhà Dursley.

“Tuyệt lắm” Lupin nói, nhìn lên khi Tonks và Harry đang đi vào. “Tôi nghĩ là chúng ta còn khoảng một phút. Có lẽ chúng ta nên đi ra vườn khi chúng ta sẵn sàng, Harry. Thầy đã để lại một lá thư để dì và dựng con đừng lo – “

“Họ không lo đâu,” Harry nói.

“- rằng con đang an toàn.” “Điều này chỉ làm họ thêm buồn thôi.”

“-và họ sẽ lại thấy con vào mùa hè tới.”

“Con phải làm thế ư?”

Lupin mỉm cười nhưng không trả lời.

“Đi nào, nhóc,” Moody cộc cằn nói, vẫy Harry tới trước bằng cây đũa của ông ta. “Ta cần làm phép mất ảo tưởng đối với con.”

“Thầy cần làm gì ạ?” Harry lo ngại hỏi.

“Bùa mất ảo tưởng,” Moody nói, nâng cây đũa thần lên. “Lupin nói rằng con có cái Áo Tàng Hình, vậy thì đừng để nó lại đây khi chúng ta bay, nó sẽ giúp con ẩn thân tốt hơn. Đi nào - ”

Ông gõ cây đũa lên đỉnh đầu nó và Harry cảm thấy một cảm giác lạ lùng như thế Moody vừa nghiền nát một quả trứng trên đó;

Một cái lạnh chạy nhỏ giọt xuống người nó từ cái điểm mà cây đũa thần vừa gõ vào.

“Được lắm, Mắt Đen,” Tonks nói đầy thán phục, nhìn chăm chăm vào người Harry.

Harry nhìn xuống cơ thể mình, hoặc đúng hơn là cái được gọi là cơ thể nó, bởi vì lúc này nhìn chẳng còn giống cơ thể nó chút nào. Không phải là nó vô hình, mà đơn giản là cơ thể nó đã chuyển sang màu sắc và trạng thái của phần bếp sau lưng nó. Nó có vẻ giống như là một con tắc kè dạng người.

“Đi nào,” Moody nói, dùng cây đũa thần mở khoá cửa.

Cả bọn họ bước ra bãi cỏ được chăm sóc tuyệt hảo của dượng Vernon.

“Một đêm quang quẻ,” Moody cầu nhàu, con mắt phép của ông rà quét bầu trời. “ Có thể thành công với một ít mây bao phủ. Được, con,” ông quắc sang Harry, “chúng ta sẽ bay gần nhau. Tonks sẽ ở ngay phía trước con, cứ bay theo nó. Lupin sẽ che con từ phía dưới, còn ta sẽ ở đằng sau con. Những người còn lại vây tròn quanh chúng ta. Không được bỏ vị trí vì bất kỳ chuyện gì, nghe rõ chưa? Nếu có ai đó trong bọn ta bị giết -

“Đến thế ư?” Harry hỏi, bút rút, nhưng Moody không chú ý đến nó.

“- những người còn lại vẫn cứ thế bay, không được ngừng lại, không được bỏ vị trí. Nếu chúng giết hết bọn và con vẫn còn sống, Harry, thì đội bảo vệ dự bị đã chờ sẵn, cứ bay sang phía đông và họ sẽ đi cùng con.”

“Đừng có tỏ ra hào hứng thế, Mắt Đen, nó sẽ lại nghĩ là chúng ta không đến nghiêm chỉnh” Tonks nói, khi cô cột cái valy của Harry và cái lồng của Hedwig vào chỗ ngồi trên cây chổi của cô ta.

“Ta chỉ nói với thằng bé về kế hoạch của bọn ta,” Moody cầu nhàu, “Nhiệm vụ của chúng ta là đưa nó an toàn về Đại bản doanh và nếu chúng ta chết trong khi đang cố sức -

“Sẽ chẳng có ai chết đâu,” Kingsley Shacklebole nói bằng một giọng lạnh lẽ và bình thản.

“Leo lên chổi đi, dấu hiệu đầu tiên kia!” Lupin nói và nhanh nhẹn chỉ tay lên trời.

Từ rất xa chỗ họ, một chùm đốm sáng đỏ loé lên giữa các ngôi sao, Harry nhận ra chúng là những đốm lửa từ đầu đũa thần. Nó leo chân trái qua chiếc Tia chớp của nó, nắm lấy chỗ tay cầm thật chặt và cảm thấy nó đang run lên nhè nhẹ, như thể nó đang hài lòng là lại được bay lên bầu trời bao la một lần nữa.

“Dấu hiệu thứ hai, đi thôi!” Lupin nói lớn khi có thêm nhiều đốm sáng, lần này là màu xanh, phụt lên phía trên cao chỗ họ.

Harry phóng vọt lên từ mặt đất. Làn gió mát lạnh của màn đêm thổi qua tóc nó khi mà những khu vườn vuông vắn ngăn nắp của đường Privet chìm xa dần, co lại thành những mảng xanh đậm và đen, rồi mọi ý nghĩ về phiên toà của Bộ đã bị quét sạch khỏi tâm tưởng nó như thể những cơn gió đã thổi chúng ra khỏi đầu nó. Nó cảm thấy như tim mình đang ngập tràn niềm phấn khởi; nó lại được bay, bay xa khỏi đường Privet như nó đã từng mơ ước trong suốt mùa hè, khi nó phải trở về nhà... trong những giây phút ngập tràn phấn khởi, tất cả những vương mắc của nó có vẻ như đã tan lẫn vào hư vô trong bầu trời rộng lớn tràn ngập ánh sao.

“Bẻ sang trái, bẻ sang trái, có một tên Muggle đang nhìn lên!” Moody la lên sau lưng nó. Tonks đổi hướng và Harry theo sát cô, nó thấy cái valy của nó rung lắc dữ dội dưới cây chổi của cô ta. “Chúng ta cần bay cao hơn... bay lên một phần tư dặm nữa!”

Mắt Harry ướt đẫm vì giá lạnh khi họ bay lên cao; nó chẳng thể thấy gì bên dưới ngoài những những chấm sáng liti từ những ngọn đèn xe và đèn đường. Hai trong số những chấm sáng ấy có thể là ngọn đèn xe của dượng Vernon... nhà Dursley có thể đã trở về căn nhà trống rỗng của họ, tràn ngập giận dữ về Cái Cuộc Thi Về Cỏ không hề tồn tại... và Harry cười lớn với ý nghĩ này, dù giọng của nó bị chìm ngập trong tiếng phần phật từ áo choàng của những người khác, tiếng cọt kẹt của chỗ móc đồ đang móc cái valy và lồng của nó, cùng với tiếng vo vo của gió thổi qua tai họ khi họ lướt nhanh trong không khí. Trong tháng này, nó chưa hề cảm thấy được sống hoặc được hạnh phúc như thế.

“Quay sang hướng Nam!” Mắt Điên la lên “Thị trấn phía kia.”

Họ bay vọt sang phải để tránh không bay trực tiếp qua vùng lưới ánh sáng phía dưới.

“Hướng về phía đông nam và tiếp tục lên cao, có một đám mây thấp và chúng ta có thể lẫn vào đó!” Moody nói.

“Chúng ta không thể bay vào trong mây được!” Tonks la lên giận dữ, “chúng ta sẽ ướt nhẹp, Mắt Điên ạ!”

Harry mừng rỡ khi nghe cô ta nói vậy, tay nó đang chai cứng lên trên tay cầm của chiếc Tia chớp. Nó tiếc là mình đã không mặc thêm một cái áo khoác. Nó đang bắt đầu run cầm cập.

Họ thay đổi lộ trình liên tục theo lời chỉ dẫn của Mắt Điên. Mắt Harry nhướng lên chống lại đám băng đang bắt đầu làm tai nó nhức buốt, nó chỉ có cảm giác về cái lạnh trên cái chổi này một lần trước đây, trong trận Quidditch với đội Hufflepuff trong năm ba, diễn ra trong một cơn bão. Đội bảo vệ chung quanh nó vẫn tiếp tục quay tròn nó như một đàn chim khổng lồ vây quanh con mồi. Harry không còn cảm giác về thời gian nữa. Nó không biết là bọn họ đã bay được bao lâu, hình như là đã ít nhất một giờ rồi.

“Quay sáng hướng Tây Nam!” Moody la lên “chúng ta cần phải tránh đường mô tô!”

Lúc này Harry đã quá công, nó nghĩ một cách thèm muốn đến một chỗ ngồi ấm áp, khô ráo trong những chiếc xe đang rọi sáng đường phía dưới, rồi, thậm chí càng thèm hơn, một

chuyến du lịch bằng bột Floo; có thể là việc quay mò mò trong một cái lò sưởi không được dễ chịu lắm, nhưng mà ít nhất còn hơi ấm của ngọn lửa... Kingsley Shacklebolt lượn lên trên nó, cái đầu hói bóng lưỡng và cái khuyên tai của anh ta phản chiếu ánh trăng lấp lánh... lúc này Emmeline Vance đang ở bên phải nó, đưa thần cầm sẵn trên tay, đầu cô lắc lư sang hai bên... rồi đến lượt cô, lao xuống bên dưới nó, thay bằng Sturgis Podmore...

“Chúng ta cần phải lượn vòng lại thêm một lần nữa, chỉ để chắc ăn rằng không bị theo dõi!” Moody la lên.

“ÔNG ĐIÊN À, MẮT ĐIÊN?” Tonks la lên từ phía trước. Chúng tôi đã lạnh cóng trên cán chổi rồi đây này! Nếu cứ phải đi vòng vòng thì chúng ta sẽ không đến đó trước tuần tới đâu! Ngoài ra, lúc này chúng ta đã gần đến rồi!”

“Chuẩn bị hạ cánh!” tiếng của Lupin vang lên. “Theo Tonks, Harry!”

Harry hạ xuống theo Tonks. Họ hướng về phía một bộ sưu tập đèn lớn nhất mà nó đã từng thấy, một vùng rộng lớn ngổn ngang chông chéo những tia và lưới sáng đặt rải rác nối tiếp nhau trong khoảng đen sâu thẳm. Họ hạ thấp dần, cho đến khi Harry có thể nhìn thấy những ngọn đèn pha và đèn đường, ống khói lò sưởi và anten TV. Nó rất muốn được hạ cánh ngay, cho dù nó cảm thấy rất rõ rằng sẽ có ai nó phải giải đông cho nó trên cán chổi.

“Đến đây!” Tonks gọi, và vài giây sau cô ta hạ cánh.

Harry tiếp đất ngay sau lưng cô và leo xuống một vùng cỏ chẳng chịt bỏ hoang giữa một quảng trường nhỏ. Tonks đã tháo cái valy của Harry xuống. Run lập cập, Harry nhìn quanh. Cái mặt tiền dơ dáy bao quanh những ngôi nhà không có vẻ khuyến khích tí nào; nhiều cửa sổ đã bị hỏng, ánh đèn đường rọi vào những đám bụi đóng dày, sơn tróc ra nhiều chỗ trên các cánh cửa và rác rưởi vung vãi thành nhiều đống trước những bậc tam cấp.

“Chúng ta đang ở đâu?” Harry nhói, nhưng Lupin lặng lẽ trả lời, “Chút xíu nữa đã,”

Moody lục lại cái áo khoác của ông, bàn tay đầy máu của ông lóng ngóng vì lạnh.

“Đây rồi,” ông lầm bầm, đưa lên một cái gì đó nhìn giống như một cái bật lửa bằng bạc trong không khí và bật nó.

Cái đèn đường gần nhất tắt phụt. Ông lại bật cái “tắt-lửa” lần nữa, ngọn đèn kế tiếp tắt phụt; ông cứ tiếp tục bật cho đến khi tắt cả mọi ngọn đèn trong quảng trường đều tắt cả và chỉ còn ánh sáng toát ra từ những cái cửa sổ buông rèm và ánh trăng lười liềm phía trên.

“Ta mượn nó từ ông Dumbledore,” Moody càu nhàu, bỏ lại cái “tắt-lửa” vào túi. Nó đủ để đối phó những gã Moogles nhìn qua cửa sổ, hả? Thôi, đi nào, lẹ lên.”

Ông nắm lấy tay Harry và dẫn nó đi qua bãi cỏ, băng qua đường và đi lên mặt đường; Lupin à Tonks đi theo; mang theo cái valy của Harry lơ lửng giữa họ, những người còn lại trong đội bảo vệ, tất cả đều rút sẵn vũ khí ra, đi vòng ngoài bên sườn họ.

Tiếng nhạc nghèn nghèn từ cái máy hát phát ra từ cánh cửa sổ trên cao của ngôi nhà gần nhất. Mùi rác thối rửa nồng nặc bốc lên từ cái đồng túi rác căng phồng ngay bên trong một cái cống hư.

“Đây” Moody càu nhàu, đưa một mẫu da dê về phía cánh tay bị gấn bùa mất-ảo-tưởng của Harry và đưa cây đũa thần về phía nó để chiếu sáng những hàng chữ. “Đọc nhanh lên và ráng mà nhớ.”

Harry nhìn xuống mẫu da dê. Những nét chữ li ti này hình như không xa lạ lắm thì phải. Nó viết rằng:

Tổng hành dinh của hội huynh đệ Phượng Hoàng đặt tại số mười hai, Quảng trường Grimmauld, London.